

Arrest

nr. 312 237 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 januari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en een orthodox christen te zijn. U bent geboren op (...)1979 in Tsalenjikha, in het dorp Djvari. In 2010 verhuisde u naar Zoegdidi. U werkte uw middelbare studies af en werkte als arbeider in de bouw.

In mei 2016 maakte u een videopname in het dorp Mujava van een grenspost tussen Abchazië en Georgië, waarin te zien was hoe goederen over de grens werden gesmokkeld. In de video was onder meer de ondervoorzitter van de politiechef van Tsalenjikha te zien, genaamd I. P.. U filmde hoe hij de nummerplaat wisselde van de auto waarmee het smokkelwaar werd vervoerd. Ongeveer 10 dagen nadat u de video had opgenomen, werd u in een park in Zoegdidi aangevallen door 2 mannen. Een van hen gaf u een slag, waardoor u het bewustzijn verloor. Toen u wakker werd, merkte u dat zij uw gsm hadden gestolen. Na dit incident werd er bovendien voor de eerste keer ingebroken bij uw moeder. In oktober 2016 stierf uw vader en iets meer dan 40 dagen na zijn overlijden werd u beschoten toen u uit uw huis kwam. Nadat u werd beschoten, ging u naar de politieafdeling om dit te melden. De politie vroeg u echter wat u daar mee wilde bereiken en ze vroegen of u dacht dat zij de daders waren. Het hoofd van de politie verliet het gehoorlokaal en u bleef achter met I. P. en met een andere politieagent, genaamd S.. U werd door hen ineengeslagen en u moest zich uitkleden, zodat ze konden controleren of u geen opnameapparatuur aan had. Daarnaast bedreigde I. P. u met de dood. Hij zei dat hij u naar de gevangenis zou sturen en dat u er niet levend zou uitkomen. Hij zei dat hij u vals zou beschuldigen van drugs- of wapenbezit. Tot slot diende u een valse verklaring te ondertekenen, waarin stond dat zij u louter hadden ondervraagd om informatie te krijgen en dat er geen incidenten waren geweest. Na dit incident vernam u via uw buurman dat uw vader voor zijn overlijden meermaals was gedagvaard bij de politie. Bovendien werd er na dit incident voor de tweede keer ingebroken bij uw moeder. Zij namen onder meer haar oude computer mee. In januari 2017 verhuisde u uit veiligheidsoverwegingen naar Tbilisi. U keerde soms echter nog terug naar uw dorp om uw familie te bezoeken en verbleef soms nog enkele dagen in Zoegdidi. Na uw vertrek naar Tbilisi vernam u dat uw moeder en zussen werden lastiggevallen en dat ze vragen kregen over waar u verbleef. In maart – april 2019 werden uw buurvrouwen in Tbilisi eveneens 2 keer benaderd door onbekenden die naar u vroegen. Omdat u vreesde dat u gedood zou worden, besloot u om Georgië te verlaten.

U verliet Georgië eind mei 2019 en ging naar Polen, waar u illegaal verbleef en aan zwart werk deed. Op 12 september 2023 probeerden twee Georgiërs u in uw appartement in Polen dood te schieten. U slaagde er in om uit uw appartement naar beneden te springen, waardoor u uw voet brak. De twee Georgiërs waren volgens u gestuurd door uw vervolgers. Hierna besloot u Polen te verlaten en naar België te komen. U kwam aan in België op 19 september 2023 en u diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u uw enkel brak doordat u uit de tweede verdieping van een gebouw was gesprongen (Vragenlijst DVZ, punt 29). Op het CGVS verklaarde u dat uw voet was geopereerd en u woonde het persoonlijk onderhoud bij in een rolstoel (CGVS, p. 2). Verder verklaarde u dat u zich beter voelde en dat uw medische toestand geen invloed zou hebben op het interview (CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde u – toen u gevraagd werd wat de Protection Officer kon doen om het gehoor makkelijker te laten verlopen – dat u zich fysiek en mentaal gezond voelde (CGVS, p. 3). Tot slot werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als u pijn had of als er iets anders was. Daarop antwoordde u dat uw voet soms zwelt, maar dat u geen pijn meer hebt (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed was verlopen (CGVS, p. 20). Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 02.10.2023). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Georgië, omwille van uw vrees voor vervolging door politieagenten – voornamelijk I. P. - die u met de dood bedreigden omdat u had gefilmd hoe goederen illegaal vanuit Abchazië naar Georgië werden gesmokkeld. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij uw gedrag nadat u Georgië had verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u Georgië hebt verlaten eind mei 2019 en dat u vervolgens naar Polen reisde, waar u verbleef tot 18/09/2023 (CGVS, p. 8 & Vragenlijst DVZ, punt 33). U verklaarde dat u aanvankelijk probeerde om verblijfsdocumenten te verkrijgen op basis van werk, maar dat de procedure stopte omwille van de coronapandemie. U diende daar geen verzoek om internationale bescherming in, omdat u zo een

verblijfsvergunning op werkbasis wilde en omdat u daar geen asiel wilde aanvragen (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende – eens duidelijk werd dat u geen verblijfsdocumenten op basis van werk kon verkrijgen – antwoordde u dat u werk had gevonden zonder verblijfsdocumenten (CGVS, p. 8). Bijgevolg verbleef u sinds 2019 illegaal in Polen tot aan uw vertrek naar België (CGVS, p. 8). Het is bijzonder opmerkelijk dat u – aangezien u Georgië had verlaten omdat u vreesde gedood te worden (CGVS, p. 9) – het risico nam om al die jaren illegaal in Polen te verblijven. Zo liep u immers het risico teruggestuurd te worden naar Georgië. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u louter dat u het niet wist en dat het zo verlopen is. U verklaarde dat u geen verblijfsdocumenten kon krijgen wegens de coronapandemie, dat u louter ging werken en voor de rest eigenlijk niets deed. U voelde zich daar veilig en had nooit gedacht dat u daar asiel moest vragen (CGVS, p. 8). Dit is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Indien u daadwerkelijk een acute vrees voor vervolging had, kan verwacht worden dat u in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw houding na uw vertrek is onverenigbaar met uw vrees om gedood te worden. Bijgevolg ondermijnt dit in grote mate de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Vervolgens slaagt u er niet in om uw problemen als gevolg van de door u opgenomen video aannemelijk te maken. Vooreerst werden doorheen uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop u werd beschoten. Uit uw DVZ-verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat u werd beschoten voordat uw vader stierf. U verklaarde dat u de video had opgenomen, dat u vervolgens werd beschoten vlakbij uw huis, dat u vervolgens naar de politie ging - waar u werd geslagen en een valse verklaring diende te ondertekenen – dat uw vader werd gedagvaard bij de politie in juli en dat hij vervolgens stierf in oktober (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u de video had gemaakt, dat uw vader stierf en dat u vervolgens werd beschoten en naar het politiekantoor ging (CGVS, p. 5). Uit uw overige CGVS-verklaringen blijkt eveneens ondubbelzinnig dat u werd beschoten na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 12; 18). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat het fout stond genoteerd en dat het schietincident plaatsvond na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 18). Het louter beweren dat het fout is en volharden in uw verklaringen, heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet op. Bij de DVZ verklaarde u immers duidelijk dat uw vader werd gedagvaard na het schietincident en het incident op het politiekantoor (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is bijzonder opmerkelijk dat u het moment waarop u werd beschoten – hetgeen een cruciaal aspect van uw vluchtrelaas vormt - niet eenduidig kan plaatsen voor of na het overlijden van uw vader. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw problemen.

Vervolgens slaagde u er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop het incident plaatsvond waarbij u werd geslagen en uw gsm werd gestolen. Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat dit plaatsvond na het schietincident, het incident op het politiebureau en het overlijden van uw vader (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bovendien verklaarde u op het CGVS eveneens in eerste instantie dat uw gsm werd gestolen nadat u werd beschoten en naar het politiekantoor was gegaan (CGVS, p. 5; 16). Later verklaarde u echter dat uw gsm werd gestolen in mei 2016 en dat u werd beschoten na het overlijden van uw vader in oktober 2016 (CGVS, p. 5). U verklaarde dat u ongeveer een week tot 10 dagen nadat u de video had opgenomen, werd geslagen en dat uw gsm werd gestolen (CGVS, p. 10-11). Uit deze verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat dit het eerste incident was naar aanleiding van de door u opgenomen video en dat dit plaatsvond voor de overige incidenten. Dit staat haaks op uw DVZ-verklaringen en uw eerdere verklaringen op het CGVS, waaruit duidelijk bleek dat het schietincident het eerste incident was en uw gsm pas werd gestolen nadat uw vader was overleden en u naar het politiekantoor was gegaan. Het is bijzonder opmerkelijk dat u geen duidelijk beeld kan schetsen van het moment waarop u werd ineengeslagen en uw gsm werd gestolen en bij uitbreiding van het algemene verloop van de gebeurtenissen. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u opnieuw dat eerst uw gsm werd gestolen, dat uw vader stierf, dat u werd beschoten en dat u naar de politie ging (CGVS, p. 18). Het louter herhalen van uw verklaringen heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet op. Bovendien werd u gewezen op het feit dat u op het CGVS eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop uw gsm werd gestolen. U verklaarde dat I. P. niet kon weten wat dat uw toestel was gestolen, omdat het op dat moment nog niet was gebeurd (CGVS, p. 18). Dit is echter opnieuw tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, waarbij u zei dat eerst uw gsm werd gestolen. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop u werd geslagen en uw gsm werd gestolen en over het algemene verloop van de gebeurtenissen. Het feit dat u hierover geen duidelijk beeld kan scheppen, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw problemen. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij uw gsm werd gestolen zelf. Bij de DVZ verklaarde u dat u uit een politiebureau kwam en dat u vervolgens werd aangesproken en geslagen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u van het huis van uw schoonbroer kwam (CGVS, p. 11). Toen u hierop werd gewezen, ontkende u louter uw DVZ-verklaringen en verklaarde u dat u toen hetzelfde had gezegd als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet op en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u te weten kwam dat uw vader werd opgeroepen door de politie. Bij de DVZ verklaarde u dat u dit in juli had vernomen via een buur en dat u hierover vragen stelde aan uw vader, maar dat hij ontkende (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hieruit blijkt

duidelijk dat u dit te weten kwam voor het overlijden van uw vader, aangezien hij stierf in oktober (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u op het CGVS eveneens dat uw buur – toen uw vader nog leefde – vertelde dat hij hem 2 of 3 keer had opgemerkt bij de politieafdeling. U verklaarde dat u hierover vragen stelde, maar dat uw vader niets vertelde (CGVS, p. 7). Dit gebeurde volgens u in juni of juli (CGVS, p. 16). Later verklaarde u op het CGVS echter dat uw buurman dit vertelde na het incident op het politiebureau, waarbij u werd geslagen en een valse verklaring diende te ondertekenen. U verklaarde dat u dan naar uw vader ging en vroeg wat hij daar deed (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt dat dit gebeurde in oktober – december 2016, aangezien u verklaarde dat u werd beschoten en naar het politiekantoor ging, nadat uw vader was overleden in oktober (CGVS, p. 5; 12; 18). Dit is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, het is bovendien manifest onlogisch. Het is immers fundamenteel onmogelijk dat u met uw vader – nadat hij overleden is – zou gesproken hebben over zijn dagvaarding bij de politie. Bovendien verklaarde u ook dat u vermoedde dat uw vader voor en na het incident dat u meemaakte op het politiebureau, bij de politie moest gaan (CGVS, p. 16). U verklaarde zelfs dat u via uw buurman vernam dat hij bij de politie moest als alles al was gebeurd (CGVS, p. 16), hetgeen eenvoudigweg onmogelijk is, aangezien uw vader op dat moment al was overleden. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u het via uw buurman had vernomen na de beschieting, maar dat uw vader ervoor naar de politie was gegaan (CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring en tegenstrijdig met een deel uw overige verklaringen, aangezien u bij de DVZ en op het CGVS verklaarde dat u dit in juni – juli te weten kwam. Deze tegenstrijdigheid en onlogica tasten de geloofwaardigheid van uw problemen in sterke mate aan.

Bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw problemen. Bovendien kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij uw eigen gedragingen.

U verklaarde op het CGVS dat u op 14 januari 2017 – hetgeen na de beschieting en het incident op het politiekantoor was - naar Tbilisi verhuisde (CGVS, p. 12). Terwijl u in Tbilisi leefde, vernam u via uw moeder en uw zussen dat zij werden lastig gevallen. Er kwamen mensen langs die vragen stelden over hoe het met u ging en vroegen waar u was (CGVS, p. 14-15). Bovendien was er ook al tweemaal ingebroken bij uw moeder voor uw vertrek naar Tbilisi (CGVS, p. 15). Binnen deze door u geschetste context is het bijzonder opmerkelijk dat u verklaarde dat u – ondanks dat er mensen langskwamen bij uw moeder en zussen – nog steeds terugkeerde naar uw moeder voor enkele nachten (CGVS, p. 12; 14) en dat u soms ook een paar dagen in uw eigen huis in Zoegdidi verbleef of enkele nachten bij uw zus verbleef (CGVS, p. 12; 14). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u voorzichtig handelde, dat u daar niet opvallend verbleef en dat u met niemand contact had buiten uw familie. U verklaarde dat u niet naar buiten ging en dat u met de wagen van uw schoonbroer kwam (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het feit dat u het risico nam om terug te keren naar de plaatsen waar u werd vervolgd – zeker aangezien er mensen langskwamen bij uw moeder – staat haaks op uw vrees om vermoord te worden. Het door u vertoonde gedrag is onverenigbaar met de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde immers in eerste instantie spontaan dat u – als u terugkeerde naar West-Georgië – dat u daar niet overnachtte, maar dat u iemand ging bezoeken en dezelfde dag terugkeerde naar Tbilisi (CGVS, p. 12). Later verklaarde u dan dat er momenten waren dat u soms op dezelfde dag terugkeerden, maar dat u soms ook een paar dagen in Zoegdidi of Djvari verbleef (CGVS, p. 12). Ter volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat u bij de DVZ geen melding maakte van uw verblijf in Tbilisi. U verklaarde daar dat u van 2010 tot aan uw vertrek in Zoegdidi verbleef (Vragenlijst DVZ, punt 10). Er kan verwacht worden – aangezien het om een periode van meer dan 2 jaar gaat – dat u melding maakte van uw verblijf in Tbilisi.

Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen als gevolg van het feit dat u een video opnam van hoe goederen werden gesmokkeld van Abchazië naar Georgië.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw paspoort bevestigt louter uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4,§2) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat in op het gebrek aan indiening van een beschermingsverzoek in Polen en bekritiseert verder zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Ook gaat verzoeker in op de motieven van verweerder aangaande zijn gedragingen alvorens zijn vertrek uit Georgië.

Tot slot merkt verzoeker op dat Georgië nog recentelijk na advies van verweerder van de lijst met veilige landen van herkomst werd gehaald.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit academische literatuur, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), de notities van zijn persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u uw enkel brak doordat u uit de tweede verdieping van een gebouw was gesprongen (Vragenlijst DVZ, punt 29). Op het CGVS verklaarde u dat uw voet was geopereerd en u woonde het persoonlijk onderhoud bij in een rolstoel (CGVS, p. 2). Verder verklaarde u dat u zich beter voelde en dat uw medische toestand geen invloed zou hebben op het interview (CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde u – toen u gevraagd werd wat de Protection Officer kon doen om het gehoor makkelijker te laten verlopen – dat u zich fysiek en mentaal gezond voelde (CGVS, p. 3). Tot slot werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als u pijn had of als er iets anders was. Daarop antwoordde u dat uw voet soms zwelt, maar dat u geen pijn meer hebt (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed was verlopen (CGVS, p. 20). Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 02.10.2023). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Georgië een vervolging door de politieagenten die hem onder meer met de dood bedreigden omdat hij gefilmd had hoe zij goederen op illegale wijze vanuit Abchazië naar Georgië smokkelden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) er vooreerst ernstige vragen kunnen gesteld worden bij verzoekers gedrag nadat hij Georgië verlaten had. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Georgië verlaten heeft eind mei 2019 en dat hij vervolgens naar Polen reisde, waar hij verbleef tot 18/09/2023. Verzoeker verklaarde dat hij aanvankelijk probeerde om verblijfsdocumenten te verkrijgen op basis van werk, maar dat de procedure stopte omwille van de coronapandemie. Verzoeker diende daar geen verzoek om internationale bescherming in, omdat hij zo een verblijfsvergunning op werkbasis wilde en omdat hij daar geen asiel wilde aanvragen. Op de vraag waarom verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende – eens duidelijk werd dat hij geen verblijfsdocumenten op basis van werk kon verkrijgen – antwoordde hij dat hij werk had gevonden zonder verblijfsdocumenten. Bijgevolg verbleef verzoeker sinds 2019 illegaal in Polen tot aan zijn vertrek naar België. Het is bijzonder opmerkelijk dat verzoeker – aangezien hij Georgië verlaten had omdat hij vreesde gedood te worden – het risico nam om al die jaren illegaal in Polen te verblijven. Zo liep hij immers het risico teruggestuurd te worden naar Georgië. Toen verzoeker hierop werd gewezen, verklaarde hij louter dat hij het niet wist en dat het zo verlopen is. Verzoeker verklaarde dat hij geen verblijfsdocumenten kon krijgen wegens de coronapandemie, dat hij louter ging werken en voor de rest eigenlijk niets deed. Verzoeker voelde zich daar veilig en had nooit gedacht dat hij daar asiel moest vragen. Dit is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Indien verzoeker daadwerkelijk een acute vrees voor vervolging had, kan verwacht worden dat hij in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekers houding na zijn vertrek is onverenigbaar met zijn vrees om gedood te worden. Bijgevolg ondermijnt dit in grote mate de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging;

ii) verzoeker er vervolgens niet in slaagt om zijn problemen als gevolg van de door hem opgenomen video aannemelijk te maken. Vooreerst werden doorheen verzoekers verklaringen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Om te beginnen legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop hij werd beschoten. Uit zijn DVZ-verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat verzoeker werd beschoten voordat zijn vader stierf. Verzoeker verklaarde dat hij de video had opgenomen, dat hij vervolgens werd beschoten vlakbij zijn huis, dat hij vervolgens naar de politie ging – waar hij werd geslagen en een valse verklaring diende te ondertekenen – dat zijn vader werd gedagvaard bij de politie in juli en dat hij vervolgens stierf in oktober. Op het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij de video had gemaakt, dat zijn vader stierf en dat hij vervolgens werd beschoten en naar het politiekantoor ging. Uit zijn overige CGVS-verklaringen blijkt eveneens ondubbelzinnig dat verzoeker werd beschoten na het overlijden van zijn vader. Toen verzoeker hierop werd gewezen, verklaarde hij dat het fout stond genoteerd en dat het schietincident plaatsvond na het overlijden van zijn vader. Het louter beweren dat het fout is en volharden in zijn verklaringen, heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet op. Bij de DVZ verklaarde verzoeker immers duidelijk dat zijn vader werd gedagvaard na het schietincident en het incident op het politiekantoor. Het is bijzonder opmerkelijk dat verzoeker het moment waarop hij werd beschoten – hetgeen een cruciaal aspect van zijn vluchtrelaas vormt - niet eenduidig kan plaatsen voor of na het overlijden van zijn vader. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van zijn problemen;

iii) verzoeker er vervolgens niet in slaagde om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop het incident plaatsvond waarbij hij werd geslagen en zijn gsm werd gestolen. Uit verzoekers DVZ-verklaringen blijkt dat dit plaatsvond na het schietincident, het incident op het politiebureau en het overlijden van zijn vader. Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS eveneens in eerste instantie dat zijn gsm werd gestolen nadat hij werd beschoten en naar het politiekantoor was gegaan. Later verklaarde verzoeker echter dat zijn gsm werd gestolen in mei 2016 en dat hij werd beschoten na het overlijden van zijn vader in oktober 2016. Verzoeker verklaarde dat hij ongeveer een week tot tien dagen nadat hij de video had opgenomen, werd geslagen en dat zijn gsm werd gestolen. Uit deze verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat dit het eerste incident was naar aanleiding van de door verzoeker opgenomen video en dat dit plaatsvond voor de overige incidenten. Dit staat haaks op zijn DVZ-verklaringen en zijn eerdere verklaringen op het CGVS, waaruit duidelijk bleek dat het schietincident het eerste incident was en zijn gsm pas werd gestolen nadat zijn vader was overleden en hij naar het politiekantoor was gegaan. Het is bijzonder opmerkelijk dat verzoeker geen duidelijk beeld kan schetsen van het moment waarop hij werd ineengeslagen en zijn gsm werd gestolen en bij uitbreiding van het algemene verloop van de gebeurtenissen. Toen verzoeker hierop werd gewezen, verklaarde hij opnieuw dat eerst zijn gsm werd gestolen, dat zijn vader stierf, dat hij werd beschoten en dat hij naar de politie ging. Het louter herhalen van zijn verklaringen heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet

op. Bovendien werd verzoeker gewezen op het feit dat hij op het CGVS eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zijn gsm werd gestolen. Verzoeker verklaarde dat I. P. niet kon weten wat dat zijn toestel was gestolen, omdat het op dat moment nog niet was gebeurd. Dit is echter opnieuw tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring, waarbij verzoeker zei dat eerst zijn gsm werd gestolen. Er kan verwacht worden dat verzoeker eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop hij werd geslagen en zijn gsm werd gestolen en over het algemene verloop van de gebeurtenissen. Het feit dat verzoeker hierover geen duidelijk beeld kan scheppen, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van zijn problemen. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij zijn gsm werd gestolen zelf. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij uit een politiebureau kwam en dat hij vervolgens werd aangesproken en geslagen. Op het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij van het huis van zijn schoonbroer kwam. Toen verzoeker hierop werd gewezen, ontkende hij louter zijn DVZ-verklaringen en verklaarde hij dat hij toen hetzelfde had gezegd als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit heft vanzelfsprekend deze tegenstrijdigheid niet op en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers problemen;

iv) verzoeker tot slot tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij te weten kwam dat zijn vader werd opgeroepen door de politie. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij dit in juli had vernomen via een buur en dat hij hierover vragen stelde aan zijn vader, maar dat die ontkende. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker dit te weten kwam voor het overlijden van zijn vader, aangezien deze stierf in oktober. Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS eveneens dat zijn buur – toen zijn vader nog leefde – vertelde dat hij hem twee of drie keer had opgemerkt bij de politieafdeling. Verzoeker verklaarde dat hij hierover vragen stelde, maar dat zijn vader niets vertelde. Dit gebeurde volgens verzoeker in juni of juli. Later verklaarde verzoeker op het CGVS echter dat zijn buurman dit vertelde na het incident op het politiebureau, waarbij hij werd geslagen en een valse verklaring diende te ondertekenen. Verzoeker verklaarde dat hij dan naar zijn vader ging en vroeg wat hij daar deed. Hieruit blijkt dat dit gebeurde in oktober – december 2016, aangezien verzoeker verklaarde dat hij werd beschoten en naar het politiekantoor ging, nadat zijn vader was overleden in oktober. Dit is niet enkel tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen, het is bovendien manifest onlogisch. Het is immers fundamenteel onmogelijk dat verzoeker met zijn vader – nadat hij overleden is – zou gesproken hebben over zijn dagvaarding bij de politie. Bovendien verklaarde verzoeker ook dat hij vermoedde dat zijn vader voor en na het incident dat hij meemaakte op het politiebureau, bij de politie moest gaan. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij via zijn buurman vernam dat hij bij de politie moest als alles al was gebeurd, hetgeen eenvoudigweg onmogelijk is, aangezien zijn vader op dat moment al was overleden. Toen verzoeker hierop werd gewezen, verklaarde hij dat hij het via zijn buurman had vernomen na de beschieting, maar dat zijn vader ervoor naar de politie was gegaan. Dit is echter geen afdoende verklaring en tegenstrijdig met een deel van zijn overige verklaringen, aangezien verzoeker bij de DVZ en op het CGVS verklaarde dat hij dit in juni – juli te weten kwam. Deze tegenstrijdigheid en onlogica tasten de geloofwaardigheid van zijn problemen in sterke mate aan.

Bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers problemen. Bovendien kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij verzoekers eigen gedragingen;

v) verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij op 14 januari 2017 – hetgeen na de beschieting en het incident op het politiekantoor was – naar Tbilisi verhuisde. Terwijl verzoeker in Tbilisi leefde, vernam hij via zijn moeder en zijn zussen dat zij werden lastig gevallen. Er kwamen mensen langs die vragen stelden over hoe het met verzoeker ging en vroegen waar hij was. Bovendien was er ook al tweemaal ingebroken bij zijn moeder voor zijn vertrek naar Tbilisi. Binnen deze door verzoeker geschetste context is het bijzonder opmerkelijk dat hij verklaarde dat hij – ondanks dat er mensen langskwamen bij zijn moeder en zussen – nog steeds terugkeerde naar zijn moeder voor enkele nachten en dat hij soms ook een paar dagen in zijn eigen huis in Zoegdidi verbleef of enkele nachten bij zijn zus verbleef. Toen verzoeker hierop werd gewezen, verklaarde hij dat hij voorzichtig handelde, dat hij daar niet opvallend verbleef en dat hij met niemand contact had buiten zijn familie. Verzoeker verklaarde dat hij niet naar buiten ging en dat hij met de wagen van zijn schoonbroer kwam. Dit is echter geen afdoende verklaring. Het feit dat verzoeker het risico nam om terug te keren naar de plaatsen waar hij werd vervolgd – zeker aangezien er mensen langskwamen bij zijn moeder – staat haaks op zijn vrees om vermoord te worden. Het door verzoeker vertoonde gedrag is onverenigbaar met de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van zijn problemen. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde immers in eerste instantie spontaan dat hij – als hij terugkeerde naar West-Georgië – dat hij daar niet overnachtte, maar dat hij iemand ging bezoeken en dezelfde dag terugkeerde naar Tbilisi. Later verklaarde verzoeker dan dat er momenten waren dat hij soms op dezelfde dag terugkeerde, maar dat hij soms ook een paar dagen in Zoegdidi of Djvari verbleef. Ter volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker bij de DVZ geen melding maakte van zijn verblijf in Tbilisi. Verzoeker verklaarde daar dat hij van 2010 tot aan zijn vertrek in Zoegdidi verbleef. Er kan verwacht worden – aangezien het om een periode van meer dan twee jaar gaat – dat verzoeker melding maakte van zijn verblijf in Tbilisi.

Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers problemen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas

en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het dossier waaronder de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Wat betreft de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoeker geen beschermingsverzoek indiende in Polen, repliceert verzoeker dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Polen omdat een persoon hem had laten weten dat dit in Polen niet kon/bestond. Verzoeker betoogt aangezien hij zich toch buiten zijn thuisland bevond, hij zich veilig genoeg voelde om verder in Polen te verblijven en daar op basis van werk een verblijfsrecht te bekomen. Hij meent dat hij er bovendien een grote sociale kring had en ook enige steun bij hen kon vinden. Verzoeker benadrukt dat hij daar ook echter gevaar liep omdat zijn vervolgers van Georgië hem in Polen hadden gevonden. Hij meent dat hij zich niet meer veilig voelde in Polen en doorreisde naar België.

Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen waarmee reeds rekening werd gehouden door het CGVS geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte weigeringsmotieven. Verzoekers betoog biedt geen afdoende verschoning voor het feit dat hij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl hij sinds mei 2019 tot september 2023 - en dus geruime tijd - in Polen verbleef. Verzoekers afwachting houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die een daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst na aankomst in een lidstaat van de Europese Unie zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het feit dat verzoeker trachtte een verblijfsvergunning op werkbasis te verkrijgen en wanneer hij hier niet in slaagde hij op illegale wijze in Polen verbleef zonder een beschermingsverzoek te hebben ingediend doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees. De bewering dat een persoon hem verteld zou hebben dat het indienen van een beschermingsverzoek niet mogelijk is in Polen lijkt weinig aannemelijk, te meer verzoeker dan weer wel op de hoogte bleek te zijn van het bestaan van een procedure voor een werkvergunning, en doet geen afbreuk aan bovenstaande verwachting.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS tracht te verschonen door zijn gehoor bij de DVZ te bekritisieren, overtuigt hij geenszins.

Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet immers niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat zijn verklaringen bij de DVZ hem niet werden voorgelezen, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ getekend heeft en hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat het interview bij de DVZ kort maar normaal verliep en hij kort alle redenen heeft kunnen geven voor zijn vertrek uit Georgië (persoonlijk onderhoud van 12 januari 2024, p. 4).

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

2.2.5.2. Wat betreft verzoekers opmerking dat Georgië inmiddels niet op de lijst van veilige landen van herkomst is opgenomen, wenst de Raad ten slotte aan te stippen dat waar Georgië ondertussen niet opnieuw opgenomen werd in voormelde lijst die werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 2023 en zeer recent bij koninklijk besluit van 12 mei 2024, dit gegeven an sich geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen die steun vinden in de stukken van het dossier. Het gegeven dat het herkomstland van verzoeker niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst, heeft enkel tot gevolg dat zijn verzoek niet behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat ook het (weerlegbaar)

vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet van toepassing is op hem.

Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023 (aldus voordat huidig beschermingsverzoek werd ingediend), werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

2.2.5.3. De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen zoals hierboven aangehaald waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.2.5.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen

van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU